

neden kunde være gaaet et og andet værdifuldt i Løbet. Men hvem havde lovet hende, at Friheden skulde vindes uden Ofre? Ikke han! Det var vel overhovedet kun Kvinder, der forestillede sig en politisk Kamp som en Krig med Knappenaale. Eller troede hun, at han selv var gaaet Ram forbi? At ikke ogsaa han havde maattet lide Tab paa sin personlige Lykke? . . .

Fru Bertha saa sig tilbage mod Døren og ønskede sig bort. Hun havde ogsaa hørt det ringe og frygtede for at træffe Fremmede.

»Nu maa jeg hellere gaa!« sagde hun. »Jeg gør Dem kun mere vred — og det var ikke Hensigten med mit Besøg.«

Hun rakte ham Haanden, og Enslev blev igen forsonligere stemt.

»Paa Dem er jeg ikke vred. Men det gør mig ondt, at De har ladet Dem misbruge til denne politiske Sendelse, som De ikke selv har forstaaet. De indestaar for Tyrstrup — siger De. Men hvad Vægt ligger der paa ham? Han er jo kun en Leddedukke og Paradefigur i Hænderne paa Gjærup og den øvrige Bande, som nu i tredive Aar har ligget paa Lur for at komme mig tillivs . . .«

»Tal nu ikke mere, Enslev! Jeg veed jo nu, at jeg er gaaet forgæves. — Jeg siger Dem Farvel!«

Han vilde rejse sig for at følge hende til Døren,